

A szerkesztő lakása:

Rimaszombat, Főter. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja.

Egész évre . . . . 8 korona
Fél évre . . . . . 4 korona
Negyedévre . . . . 2 korona

Tanítóknak egész évre 4 kor.
fél évre 2 kor.
Egyes szám ára 20 fillér.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca 1. szám a. a. könyvnyomdában. — Ide intézendők a kiadóhivatali illető előfizetés, hirdetés, nyiltér és egyéb felszólalások.

A hirdetés díja

Egy háromhasábos petisors térfogata . . . . . 12 fillér.
Bélyegdí: minden beiktatás után . . . . . 60 fillér.

Nyiltér:

Egy sor . . . . . 40 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legcélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.

Igaz uton.

E lapok mult heti számában „A vármegye méltósága“ cím alatt megjelent cikkem én írtam. A mi benne van, azért el is vállalom a felelősséget, de a mit erőszakkal belémagyaráznak, azért feleljen a tudós kommentáló. A „Gömör“ című lapnak egy cikkírója sok leleményességgel olyanokat olvasott ki cikkemből, a mikre sohasem gondoltam, s ezért úgy látom, hogy a „Gömör“ cikkírója nem tud olvasni; — s hogy írni sem tud, azt mindenki láthatja, mert az olyan cikkért, mint a „Gömör“-é, egy ötödik gimnazista diákot egyszerűen megszoktak buktatni. — Irni és olvasni nem tudókkal tehát polemikiába bocsátkozni nem fogok.

Régóta szándékom azonban, hogy elmondjak egyetmást arról a jelszóról, melyet az utolsó három esztendő alatt felőlem világgá repítettek nyilván azok, a kiknek nem volt kellemes, hogy a közügyek menete felől véleményemet nyiltnan tartózkodás nélkül ki mertem mondani. — Ez a jelszó, hogy „úrfaló“ vagyok, roppant kelendősegre talált s nagy vigasztalására szolgált azoknak, a kik az ily ráfogásokkal kedvetem akarták szegni. Azt hiszem, ez a tulajdonképeni alapja az irántam és e közlőny iránt lépten-nyomon tapasztalható ellenszenvnek és haragnak. Önök tisztelt uraim, — a megye sánczain belől, — elfogadták ellenem ezt a jelszót, pedig én többre bescsülöm az Önök véleményét és igazságosságát mint azok, a kik még az Önök gyengeségeinek is hizelegnek.

Ha tisztán akartak volna látni és megfigyelni e lapnak irányát, czélzatait, igen könnyen észrevehették volna, hogy szó sincs itt semmiféle úrfalásról; mert hiszen sokkal gyakrabban megdicsértük és elismertük az Önök helyes cselekedeteit, mint a mily gyakran megróttuk azon tetteiket, melyeket a közügyekre nézve hasznosak-

nak nem találtunk. De mesés érzékenységükkel mindig csak azt látták meg, a mi nem volt kedvező, s elfeledték könnyedén azt, a miben érdemeiknek elismerése foglaltatott — Magának a lapnak hivatását, feladatainak megoldását bizonyára igazságosan fogja majd valaha megítélni az utánunk következő nemzedék, melynek ítéletét a közléség elfogultsága nem fogja befolyásolni. — Nem félünk ettől az ítélettől.

Én magam azonban le fogok tünni — sőt Önök is letűnnek — a közügyek teréről, s Önöknek is, magamnak is tartozom azzal, hogy igazi érzületeim, gondolkodásom felől nyomot hagyjak e hasábkon. Százszor is elmondtam, megírtam ugyan (de mikor olyan nehéz ezt Önökkel elhittetni!) hogy igaz, magyar szívem egész lelkesedésével csüggyöttem mindig a „vármegye“ intézményén, melyben a magyar intéztiók legszebbikét láttam megalkotva. Gyermekkorom ébredő éveitől kezdve, szinte gyönyörűséggel tartózkodtam a megyegyűlés termeiben, hallgatva az Önök apáinak bölcs beszédeit s kedvtelve nézván tiszteletreméltó alakjaikra, melyekben minden egyéni gyengeségek mellett oly hatalmasan domborodott ki és nyilatkozott meg az igazi magyar nemes gazdag jellege. Nemeseknek láttam s tanultam őket ismerni, nem a királyi donációk levelek és kutyabőrök jussán, hanem gondolkodásuk fenköltésége, erős magyar hazafias érzelmeik s tiszta jellemük és egyenes igazságszeretetük miatt. Nem vennék-e Önök észre, hogy huszonöt esztendő alatt mégis csak változott ez a gazdag tájék valamit? És nem képesek-e Önök elhinni, hogy vannak még emberek a világon, a kik ideáljaik emlékének ápolása közben fájdalmat éreznek a fölött, hogy az ideálok helyén szereplők játszanak?

Önöknek roszul esik az, és úrfalónak neveznek érte, ha azt írom, hogy az igazi nemesség nem a királyoktól, hanem a királyok királyától

származik. Pedig nem igaz-e ez? Az a régi nemes nem azért volt büszke a nemességére, mert ez előnyöket biztosított neki, hanem azért, mert kötelezettségeket rótt reá, ez a különbség a régi magyar nemes tiszteletreméltó egyénisége és a mai praedikátumos úrfieskák között, s ezért volt a régi megyei szolgálat „nobile officium“, míg a mai inkább lehetne „nobile privilegium“-nak nevezni.

Azok kiválasztották és magasra emelték maguk között a legkülönbekeztetetteket; ma nemesek egy megyére, de az egész országra el lehet mondani azt a zsenialis bombasztot, hogy „maguk fölibe emelik a törpéket és rafogják, hogy azok óriások.“

A régi megyeházán nem volt liberális portás, mert a megye magyarságát, méltóságát nem ilyenekben kereste a magyar nemes, hiszen ugyis megismerte azt a házat mindenki arról, hogy benne tanyázott a hazaszeretet, az igazság s minden szép és jó a mi a magyar nemzetnek kedves és drága volt. S ép így a régi magyar nemes ritkán öltözködött cziczomásan: de egyetlen szaváról, mozdulatáról, minden tetteről meglehetett benne ismerni a magyart és az urat, daczára, hogy praedikátumait nem nyomtatta esztendőnként vizitkártyára, s ezimerét sem koptatta mindennapi használatban, hanem portáléjára vésette ki házi istenei — laresai és penatesei — közé.

Önök a változott viszonyok daczára a magok részére különleges, magasabb fokú tiszteletet követelnek, midőn azt akarják, hogy még hibáikat se vegyük észre holott ma sem érdemük, sem joguk nincs több tiszteletet követelni, mint a mennyit bármely más hazai intézményünk megkivánhat. Mint az államnak egyik tagja, az Önök intézménye szintén alá van vetve a kritikának, melyet gyakorolnunk mint honpolgároknak bárkinek közülünk jogunkban áll, mint írőknek pedig egyenesen kötelességünk.

T A R C Z A.**Magányodban.**

Ha bujdosol az erdőben
A mi elmúlt hogy feledd el;
Elkerüld jól azt a tájat
A hol jártál kedveseddel.

Mert hült szívvel hajtogasd bár, —
Vissza nem térsz szerelmedhez;
Csak egy szikra kell, az emlék,
És újra lobogni kezdesz.

Feléd lenghet egy lehelet
Melyet véle szívtől bajdan,
Illat az ő virágáról
S méreg lesz neked e balzsam! —

Egy szellőseke megezirógát
Sohaj ismerős fa lombrol
És sebeid felszakítja
Mert szíved már csak rá gondol.

E viragot szedte akkor
Hogy dal között hajába fonja
E forrás volt tükre, melytől
El nem alszik szíved szomja.

S ide ült e padra melléd . . . .
S arezod már felé fordítád,
Hogy egy néma édes csókban
Ajkára bízd szíved titkát.

De leszáll a nap a fák között
S egyedül vagy csak magaddal
Sötét felhők éjjelével
Sötét éjű bánatoddal . . . —

Murgách Sándor.

Három év múlva.

(„Egy modern házasság“ folytatása.)
Írta: Harmatzy Loránt.

Három év telt már el azon percz óta, melyben br. Szentmarjay Tibor és Szerenyesy Alice ajkairól tova szál-

lott az oltár előtt az „igen“, mely őket elválaszthatlanul, mint férjet és nőt összefűzte. Három év. . . . . Mennyi minden történt ezalatt! Az a bájos, fiatal leányka, ki egykor Latorfalván oly gyönyörrel simult a délezeg főhadnagyhoz, kéjjel fürödvé annak Atillájából kiáradó, bódító parfüme illatban, most kaczer, molett szépség lett, ki ruhája fodraival babrálva, nevetgélve hallgatja udvarlói vidám flirtjét.

Az öreg Szerenyesy, Alice házassága első évében meghalt, s Szerenyesy elhagyta a fővárost, az itteni zaj és lázas élet után nyugodalmas napokat keresendő, s Linka nénihez utazott, ennek latorfalvi kastélyába. S Szentmarjay. . . . . Ő folytatta rendes, előbbi megszokott életmódját: éjszakát éjszaka után töltött barátai, tisztársai, s az orpheumok énekesnői társaságában; s hogy neje ezalatt mit csinál, ezzel éppenséggel semmit sem törődött. Czélját elérte, „jó partiet“ csinált. . . . .

Az esküvő után Alicet nászutra vitte férje, Schweizba. Az egész úton odaadó figyelemmel, majdnem mondhatni szerelemmel viseltetett iránta, s Alice boldog is volt. . . . De midőn visszatértek a fővárosba, midőn Tibor újra lába alatt érzé a nemrég elhagyott aszfaltot, s midőn este újra látta az uteza porba, gözbe füstbefuló lámpasorait, a nászút tündéri álomképei, mintegy fuvallomra szétfoszladoztak, s elő állt a rideg, kegyetlen való. Alice a legrövidebb idő alatt sejtteni kezdé, hogy férje nem szereti; de még bizott, még remélt, hogy ez meg fog változni: talán befogja látni Tibor, hogy az Orpheum muló örömeinél előbbrevaló az ő valódi, hő szerelme. De Alice tévedett. . . . Ezen időtájban halt meg atyja. A temetés után, midőn egyedül maradtak, a nő férje elé lépett, s így szólt:

„Tibor! Atyám sirját csak pár óra előtt hagytuk el! Ön nem tudja, mit vesztettem én ő benne! Kérem igyekezzék velem ezt felejtetni! Legyen ön atyám, atyám helyett!“

A főhadnagy neje felé fordítá arcát, egyik lábát a másikra helyezte, s szárazon így válaszolt:

„Kedvesem! Ezek szép szavak voltak! De ön tudja, hogy én nem szeretem az ilyen genre-ü ideális beszédekét. . . .“

Alice pár másodperczig férjére tekintett tágra nyitott szemekkel, aztán két nagy kicsorduló könnyecseppet

törölt le arczáról, s végre lassan, szó nélkül az ajtó felé tartott.

„Hová megy?“ kérdé Tibor élénken.

„Szobámba — felelé Alice esendesen — imádkozni fogok atyáért!“

Szentmarjay vállat vont, s cigarettára gyujtott.

*

Az idő telt . . . egyik hónap ütö a másikat. Alice lassanként kezdte magát beletalálni fonák helyzetébe. Mit eddig csak sejtett, most már biztosan tudta, azt t. i., hogy Tibor már nem szereti, hogy Tibor már megunta.

Mert mi mást jelenthetnének azon kis illatos, nőies írásu levelek, melyek Tibornak érkeztek, s melyeknek kábitó illata keserűséggel, melyeknek mindegyike mindmennyi társurás fájdalommal tölté el egész szívét, egész valóját.

Ily körülmények behatása alatt Alice jökedve, s jóhangulata naponkint észrevehetőleg apadt, mint egy olaja fogyott mécs enyhe világa. Ez végre Szentmarjaynak is feltűnt:

„Alice! — mondá egy izben — beteg ön? Vagy valami más baja van?“

„Nem vagyok már gyermek — felelte a nő — s a magammal való társalgás hosszas egyedül létem alatt komollyá tett!“

„Önök igaza van — viszonzá a főhadnagy odavetve — ön nagyon visszavonultan él; ez pedig a mi körülményeink közt nem járja! Ne feledje kérem, hogy ön br. Szentmarjay Tibor neje, a mi azt jelenti . . .“

„Tudom, mit akar mondani — szakítá félbe Alice — legyen óhaja szerint! Társaságokat fogok összehívni házuknál!“

S ugy is lön Szentmarjayék eddig komor, esendes lakása vig, nevetgélő társaságok gyűlőhelyévé vált. Alice eleinte idegenül, feszélyezve érezte magát ez új légkörben; s a fiatal emberek flirtelő szavaira alig tudott pár elkoptatott mondással felelni. — De ez nem tartott így soká. E számos összejövetel, mely egyrészt az újság ingerével birt Alicera nézve, másrészt elvonta figyelmét Tiborról s egész házasságától, később előtte nélkülözhetlenné, megszokottá, szükségessé vált. Tibor örömmel vette észre ezen változást.

„Legalább van valami — mondá megkönnyebbülve

Dehát mindezek inkább a szív világára tartoznak s legyenek meggyőződve róla, hogy nincsen, nem lehet olyan magyar író — én sem vagyok olyan — a ki egyes nép- vagy társadalmi osztályok elleni gyűlöletnek szívében helyet engedne, mert mi nem egyes osztályokat szeretünk, hanem az egész nemzetet, melynek fényes történelmi hagyományaira kegyelettel emlékezünk vissza. Szívünk, lelkünk azokból meríti mindig az inspirációit arra, hogy a jelenben észlelt ferdeségeket megjavítani igyekezzünk, azokból meríti az erőt és bátorságot arra, hogy a divatos félszégeket a humor magaslatairól tekintsük s ítéljük meg s alkalmadtán elmondjuk — jobbra balra tekintet nélkül — a mit helyesnek, igaznak, jónak vélünk. És nem író az, a ki bérért, haszonért vagy tapsért dolgozik; az igazi író szeme fölibe néz e gyarlóságoknak, s nagy mesterei a Shakespeare-k, Hugo Victorok, Carlyle Tamások, Lamartine-k, Kossuthok, Eötvös Józsefek és Széchenyik szellemvilágát vizsgálja és igazságait, meggyőződését általános emberi szempontokból állapítja meg, nem pedig azzal a ezézzal, hogy napi mondakája valami falusi potentát kényes füleit megcsiklandozza.

Ne örüljenek azért soha azoknak, a kik Önöknek hizelegnek, mert azért rendesen koncert várnak; hanem igyekezzenek keresni az igazságot velünk ha lehet, s akár ellenünk is ha kell. — Azért magyarok maradhatunk mindannyian, s egymás véleményét tisztelve többet használhatunk a közjónak, mint a mennyit árthatunk egymásnak, ha erőszakkal nyomják el az őszinte meggyőződés szavait.

Egész divattá tették némelyek, hogy a ezik-keimben sohasem azt olvassák, a mi bennök meg van írva, hanem olyanokat, a miket szeretnének ha bennök volna csak azért, hogy annál jobban üthessenek. Pedig én — bármily hevesen ítélek sokszor magánbeszélgetés közben — az íróval szemben sohasem tekintek egyes emberekre, hanem mindig a dolgok magaslatain vagy mélységén csillogó igazságokra. Hogy félreértenek még okos emberek is, arról nem tehetek; Hegel, a nagy német bölcse, sem állotta megvallani, hogy őt egyetlenegy tanítványa értette meg, és az az egy is — félreértette. Azt a roppant németet bizonyára nem tudták megérteni, engem meg mindenáron félre akarnak érteni.

Tudom, hogy a mai korban, mikor a hatalmasok kegyének vadászata egész politikai és társadalmi elméletet nőtt, nem hasznos dolog, ha az ember ideáljaiért él és küzd; de arról is meg vagyok győződve, hogy az én igazságaim csakugyan igazságok, melyek azok voltak már évezredek előtt és azok maradnak évezredek múlva is. Ha Önök is így vannak meggyőződve a saját igazságaikról: ám tiporjanak el, de én mindig azt hiszem, hogy az Önök igazságait és az én igazságaimat nem különbségek, csak félreértések választják el.

Nem azért írom ezeket, mintha félnek tetteim következményeitől, mert hiszen a szenvedé-

sek iskolájában nőttem fel s az emberiség történeteiből azt tanultam, hogy az igaz emberek legtöbbet szenvednek. Sem nem azért írom, mintha kegyeikbe akarnék befurakodni, mert sem szükségem, sem vágyam nincs arra, hogy becsületes munkámon kívül egyébvel érjek el előnyöket. Egyszerű, tisztos polgári állásomban jól érzem magamat, s magas állások, külső sikerek után sohasem kapaszkodtam, sőt önként váltam meg több megtisztelő, bizalmi állástól, melynek árulónérzetem feláldozása kivántott.

Nem vágyom másra, csak arra, hogy Istentől nyert erőmmel az igazságot szolgáljam, s a nyugalomra melyet sem az Önök kegye, sem hiú jutalmak nem adhatnak meg nekem, hanem megadja egyedül lelkem nyugodt öntudata, hogy üldözzenek, nevéssenek ki, vagy éljenzenek, — én minden körülmények között meggyőződésem szerint az igaz uton járok. — Ezen az uton sohasem vezetett a hízélgés, ezentúl sem fog vezetni soha. Nem vágyom rajta magasba jutni, de azt is hiszem, hogy ez az út a mélységbe nem vezethet. Kevesen járnak rajta, de a kiket ez uton magam előtt és mellett látok, azokkal érdemes együtt haladni.

Rimaszombat, 1894. november 6.

Lőrinczy György.

Megyei rendkívüli közgyűlés.

A megyeszerte nagy érdeklődést keltett dobsinai ügy tárgyalására a megyebizottsági tagok nagy számban jelentek meg a folyó hó 6-án Rimaszombatban tartott rendkívüli megyei közgyűlésen, melyet Hámos László elnöklő főispán üdvözölő szavakkal nyitott meg, mire Fornéthy aljegyző újból felolvasta a belügyminiszternek lapunkban már multkor ismertett rendeletét, melylyel a Dobsina és Glesinger tescheni ezéggel kötött s a megye által jóváhagyott első szerződést, valamint a már szintén közgyűlésileg jóváhagyott 25000 frtos egyezségi ajánlatot a belügyminiszter megsemmisíti, új árverés kitérését, s az átadásnál szerepelt törvénytelenségeket és bűnös mulasztást elkövetett tisztviselők ellen fegyelmi vizsgálat megindítását s a Dobsina hátrányára okozott károknak a bűnös tisztviselők által való megtérítését rendeli el.

Az ügy megvizsgálására és jelentéstételre a mult közgyűlés Török Bálint elnökle alatt egy bizottságot küldött ki, mely az állandó választmány 5-én tartott ülése elé az ügy alapos tanulmányozására válló s nagy gondal kidolgozott jelentést terjesztett. Felelőssé teszi ebben a központot azért, mert a Grünmann felebbezését az iratokkal együtt négy hónapi késedelemmel küldte fel a miniszterhez; beigazolt tényként konstatálja a bizottság, hogy Dobsina város polgármestere, főjegyzője, főügyésze a szerződés irásánál és a fa eladásánál jelentékeny szabálytalanságot követett el. — Javasolja, hogy a Dobsina által Glesingerrel megkötött s már közgyűlésileg jóváhagyott 25000 frtos szerződésnek a belügyminiszter által való megerősítését kérélmegze a közgyűlés, már csak azért is, mert a fa jelentékeny része elhordatott, részben sokat vesztett értékéből, s így Dobsina városra nagy kár hárulna az újabb árverés kitérésé által, melyen bizonyára nem kapná meg a fa mostani árát. Javasolja továbbá, hogy Dobsina városának az ügyben résztvevő tisztviselői s az alispáni hivatal ellen a fegyelmi eljárás indíttassék meg.

A bizottság jelentésének felolvasása után elnöklő Hámos László főispán bejelenti, hogy Dobsina polgármestere a város képviselőtestülete megbízásából egy kérvényt nyújtott be a közgyűléshez, melyet pártolólág kér-

al ölelkező „Lotus Blossoms“-illat s a nevetés messzire elhatott. Alice mellett egy phantasie-széken egy elegans szép, fekete bajszú és hajú fiatal ember ült feszes estélyi öltözetben, Hector megérinté vállamat:

„Ez a vicomte — sugá halkan.

Szentmarjayné elé léptünk.

„Mélytőszagos aszonymom — mondám — örülök, hogy régi ismeretségüket felújithatom!“

„O mosolyogva nyujtott kezét; aztán a vicomte felé fordulva, francziául megjegyzé:

„Mon cher vicomte, bemutatom önnek egy leánykori ismerősömet!“

A vicomte felemelkedett s kezét fogott velem, a legkifogástalanabb mozdulattal, melyből azonban kiérezhető volt a tartózkodás, de egyszersmind a francziás könnyűvérűség:

„Uram! El vagyok ragadtatva!“

A bemutatkozásokon átesve, szemügyre vettem Alicét. Kissé meghízott, haját lazán, valami bravuros ka-czérassággal illeszté frizurába, mi által arca és egész mivolta teljesen átalakult, nem hagyván meg a visszaemlékezés csekély szikráját sem az egykori naiv, szende Szereney Alice-ra. Teljesen századvégi, Fin de siècle, jukker asszonyává lett.

*

Nem rég találkoztam Szentmarjay Tiborral. Arcán valami fásultság, vagy talán elfojtott düh jelei voltak láthatók. Hanyagul felelt üdvözlésemre.

„Hová mégy kérdem...?“

„Szellőztetem a fejemet!“ felelt ő kissé hátratulva sikkaját.

„Hogy van a feleséged?“

Tibor keze ökölbe szorult, ajka idegesen vonaglott, szeme rad szikrákat hányt.

„Alice — szolt vegre rekedtem — megszökött a vicomteal! Igen! — ismétlé — megszökött! Megesalt! és hozzá még — folytatá kardjára ütve — és hozzá még egy — civille!“

*

Este van! A menyboltozat óriási kupoláján mint apró villamos izzólámpácskák gyulladnak ki a ragyogó csillagok ezrei; s én belebámulok a bűvös esti levegőbe, s elgondolkozom soká-soká a szegény Alice történetéről.

felterjesztetni a miniszterhez, smelyben a 25000 frtos szerződést, miután az a városra nézve minden tekintetben kedvező — kéri jóváhagyni. — A közgyűlés ehez hozzájárult.

Ezután az állandó választmány ez ügyben hozott határozati javaslata olvastatott fel. Ez mindezek előtt teljes elismeréssel méltatja a kiküldött bizottság működését és beadott jelentését, felsorolja mindazok neveit Dobsina város tisztikarából, kik az ügyben szerepeltek, s kik a polgármesterrel élükön fegyelmi eljárás alá vonandók. Javasolja továbbá, hogy Nickel Gyula városi főjegyző, ki a szerződésben 60 katasztrális hold helyett következetesen 65.7 kat. holdat írt be, s egyes iratokat be nem iktatott, továbbá Schmol Román városi erdőmester, ki a becsülésnél és átadásnál követett el szabálytalanságokat állásuktól felfüggesztessék, s felfüggesztésük megvonassék; továbbá elrendelendőnek véli a vizsgálat elrendelését az alispáni hivatal ellen, s eziránt e közigazgatási bizottság megkeresését tartja szükségesnek. Megbizatni kéri a dobsinai polgármestert, hogy a fenti tisztviselők megfelelő helyettesítéséről saját hatáskörében gondoskodjék. — A bizottság véleményével egyetértőleg javasolja végül, hogy a belügyminiszter kéréssek fel az iránt, hogy Dobsina városának Glesingerrel folyó évi április hóban kötött s a közgyűlés által jóváhagyott szerződését erősítse meg. — Az áll. vál. e javaslatát a közgyűlés helyesléssel fogadta.

A tárgyhoz elsőként

Bornemisza László alispán szolt, ki beismeri a mulasztásokat, s kéri a bűnösök megbüntetését de a bizottság jelentésének ama részét, melyben a rosztalást fejezi ki a központban történt mulasztások miatt — kéri kihagyatni; mert hiszen a vizsgálat csak most rendeltek el, s ennek praedjudicálni nem lehet, csak ennek lehet hivatalosa kideríteni a mulasztásokat, s azután — ha kiderülnek — kifejezhető a rosztalás Ajánljak ülőben elfogadásra az áll. vál. javaslatát.

Szavaira csakhamar reflektált Hevesy Bertalan, ki szószerint kéri tudomásul venni a jelentést, abból kihagyni nem szabad, mert hiszen épen az alispán által a mulasztások fenforgása beismeretett s az ezek felett kifejezett rosztalás képezi az alapját és kiindulási pontját a fegyelmi vizsgálatnak. Teljes elismerését fejezi ki a bizottságnak működéséért, s elfogadja az áll. vál-nak erre alapított javaslatát.

Kubinyi Géza orsz. képv. szolt ezután általános figyelem közt s szép szavakkal adott kifejezést ama jól-érezésének, hogy a vármegye közgyűlése előtt nyílt alkalma saját reputációja érdekében fényes elégtételt nyernie. Miután Dobsina városának kárát nem kívánja, s azt sem szeretné, ha az ügyben talán főbűnös egyén büntetlenül menekülne, elfogadja az áll. vál. javaslatát, s kérelmezni ajánlja a 25000 fortos szerződés jóváhagyását. Ez ügy kapcsán azonban azzal a kérelemmel fordul a vármegyéhez, hogy ezután a községi vagyon eladásánál nagyobb óvatosságot tanúsítson, soha a törvénytől el ne térjen s akkor nem lesz kollektív sége.

Bornemisza László alispán törvényre hivatkozva mutatja ki, hogy ő akkor, mikor a szerződés elfogadását nyugodt lélekkel ajánlotta a közgyűlésnek, teljesen jóhiszeműleg járt el.

Ezután Molnár József, ki a bizottságban működött, annak jelentését ismerteti és bőviti ki.

Szontagh Béla Dobsina polgármestere arra kéri a közgyűlést, hogy a felfüggesztett tisztviselőket hagyják meg hivatalukban, mert a helyettesítésre alkalmas egyént nem tud Dobsinán. Egyebekben várja nyugodtan a fegyelmi vizsgálatot. Ezt mondta Nickel főjegyző is, ki rá nézve igen súlyosnak találja a büntetést, miután ő az iratokat az átadásnál bemutatta az alispánnak, s akkor nem kifogásoltatott semmi; a szerződést pedig a tisztí ügyész kérésére, miután az járatlan volt az ügyben — privát-szivességből fogalmazta meg. Miután azonban ugyszólván a város becsületéről van szó, aláveti magát ennek érdekében a vizsgálatnak.

Dr. Szabó Samu megyei főorvos a polgármester iménti felszólalását figyelmen kívül hagyni kéri, mert a felfüggesztett tisztviselők nem működhetnek tovább, s mert épen a Dobsina érdeke kívánja azt, hogy az igazság kideríttessék, s ezt a vizsgálat által fogják elérni.

Máriássy Andor volt az utolsó szónok, ki a 25000 frtos szerződés jóváhagyását már csak azért is kéri ajánlja, mert a kár — melyet a rendelet a bűnös tisztviselők által kíván megtéríttetni — most már egyáltalán meg nem állapítható; s így Dobsinának nagy vesztesége volna, mert 25000 frtot most már nem kapna a fiért.

A tárgyhoz többen nem szoltak s a feltett kérdésre a közgyűlés egyhangyalan elfogadta az állandó választmány határozati javaslatát.

A közgyűlés több kisebb jelentőségű ügy tárgyalása után véget ért.

Ujonzok hűségesküje.

A mult évben kiadott legfelsőbb rendelet értelmében ez idén másodizben voltunk tanui annak a szép ünnepélynek, mikor a bevonult ujonzok a hűség-esküt a tisztikar jelenlétében ünnepélyesen leteszik.

A róm. kath. templom még mindég nem lévén restaurálva, november hó 1-én a fogház-kapolnájában tartott az ünnepi mise d. e. 1/2 11 órakor, mely alatt Bauer József főhadnagy vezetése mellett kivonultak a tüzér-ujonzok, s később a szabadkai méntelep ujonzai. Körben gyülekezett a tisztikar, teljes díszben, élén Cumforti Rosenauer József ezredes, ezredparancsnok és Kovács József őrnagygyal, s a Huszár-téren elhelyeztek egy szépen felékesített ágyút, őrséggel körülvéve.

Az istentisztelet után a kaszárnya előtt az ágyuk körül felállított a legénység s a tisztikarból előlépett Rosenauer József ezredes, s a legénységhez német nyelven, messze hallható, érczes hangján következő szép beszédet intézte:

Katonák! Itt a pillanat, melyben ti, mint a es. és kir. seregbe lépett fiatal katonák, Ó esász. és kir. Fel-ségének, a legfelsőbb hadúrnak, ünnepélyesen hűséget és engedelmséget esküdni fogtok.

Ezen ünnepélyes esküvel szent fogadást tesztek arra, hogy mint bátor, derék és becsületes katonák, minden körülmények között hűségesen teljesíteni fogjátok, úgy

— a mi érdekli; esakhogy végre nem lamentál a füllembe.

S valóban, Alice ismét vidám, jókedvű lett; arezárol boldogság sugárzott, szemében az öröm lángja fénylett. — Most már szellemes szavakkal felelgetett a neki bókólo fiatal embereknek, kik körülrajongták. S ez így tartott hétről-hétre, hónapról-hónapra, évről-évre.

*

Eltelt a harmadik év is! A mult télen engem is bevezettek a Szentmarjay szalonba. Alicét még jogász-koromból ismertem; de mióta férjhez ment, még nem láttam, ugyszinte Tibort sem, kit önkéntes koromban ismertem meg, midőn ő volt a hadnagyom. Emlékszem még nagyon jól ezen találkozásra. Este az operában voltam: véletlenségből br. Stocker Hector barátom mellett kaptam helyet. — Előadás után felkerem vaesoráljunk együtt.

„Nem lehet — felelte ő — meg vagyok hiva Tiborékhoz soiré-ra!“

„Igaz! — mondám — még nem is kérdezősködtem Alice után, hogy van? Boldog?“

„Kíváncsi vagy?“

„Elképzelheted!“

„Akkor tudod mit? Győződjél meg erről személyesen. Őlts hamar frakkot, bevezetlek az estélyre.“

Lakásomra siettünk, öltözködés közben ismétlém kérdésem:

„Boldog-e Alice?“

„Oh nagyon! — felelt Hector.

„Ne mond! Talán megváltozott Tibor?“

„Sőt ellenkezőleg!“

„Nem értem!“

„Pedig egyszerű! Követi férje példáját. Udvaroltat magának. Jelenleg valami franczia vicomte áll gráciájában. Gontran de Rogernek hívják.“

„S Tibor nem féltékeny?“

„Egy cseppet sem! Különbem nem is sokat törődik az asszonyával.“

Toilette-emmel hamar elkészültem, s aztán kocsiába ülve Szentmarjayékhoz hajtottunk. Itt először Tibor üdvözlésére siettem, ki a kártyázóban időzött néhány tisztársával. Finom, valódi „Á Ala“ füstbe burkolózva, azután Hector Ahechoz vezetett tisztelgüni. A nő több barátújójával a salonban volt, a honnan a „Peau Espagne“-

bekében, mint háborúban egyaránt ama kötelességeket, melyeket nemes hivatások elétek szab.

Legyen mindenkor élénk emlékekben ezen szent eskü, melylyel legfenségesebb esásárunk és királyunknak hűséget, úgy neki mint előjáróitoknak engedelmisséget fogadtok s a Mindenható Isten, ki fogadástokat s eskütököt hallotta s kibén biznotok kell, meg fog benneteket segíteni mindenkor s megóv a veszélytől az élet legnehezebb és legválságosabb pillanatában is.

Utána Kovács József őrnagy tiszta magyaros kijelentéssel és szónoki lendülettel mondta el a beszédet magyarul, végül Bauer József ismételte azt a nyelven.

Az ügyével szemben sorakoztak először a német-ajkú tüzér- és méntelepi újonczok s Lössl-Scheuch Ottó főhadnagy felolvasta előttük az eskümintát, melyet a legénység utána mondott; a magyar újonczoknak Németh János hadnagy, a főtájkúknak: Bauer József főhadnagy olvasta fel az eskümintát, mely szerint a legénység éjjel-nappal, szárazon és vizen, szóval mindenkor és mindenhol törhetlenül megtartandó hűséget esküszik az uralkodóháznak, tábornokoknak és összes feletteseinek.

Az eskü elhangzása után az ezred parancsnoka: Rosenauer és a tisztikar tagjai állást foglaltak a törvényszék mellett, és előttük Bauer főhadnagy vezetése alatt, a kürtök harsogása közben defilírozott a telesküdtű újonczok csapata.

Az eskü letételét, s a díszelvonulást szép számú közönség nézte végig.

Színház.

Bátosy Endre színtársulata folyó hó 3-án megkezdte városunkban az előadások sorozatát. A bérletgyűjtés meglehetősen sikerrel járt, s a derék igazgató, kit közönségünk két év óta a vidéki színházgatók mintaképének s igen ügyes színésznek tanult megismerni, elég kedvező auspiciumok között hozta társulatát városunkba, melynek műértő és műpártoló közönsége bizonyára nem is vonja meg támogatását az igyekvő és jó erőkből álló társulattól.

Szombaton — nov. 3-án — volt a bemutató előadás, melyen a társulat összes tagjai közreműködtek. A prologot Bátosy né Polgár Fanni igen szépen, sok érzéssel és hatásosan szavalta. Körülötte foglaltak helyet a társulat tagjai, kik a prolog után a himnust énekelték el. — Ezután „Melinda” című egy felvonásos vígjátékot adták elő, melyben Bátosy a féltékeny férj szerepét kitűnően játszta. A szép számú közönséget jóízűen megkacagatták Kis Pálffy és Polgár Béla (Szőnyű és Szükség) ügyes mókáikkal. Heltainé (Szikráné) a fiatal „kékharisnyós” menyecskét jól mutatta be, míg az erélyes anyóst (Sziklainé) Tarnai Lidi személyesítette kellő „gyakorlattal.” — Betejzésül „Czigány báró” egy felvonását láttuk Saffy és Czipra szerepében L. Perczel Mari és Bera Rózsával. Előbbi szép és helyenként igen kellemesen esengő hangja már ismert előttünk; utóbbi egyes alt-hangú énekeiről tisztán és igen kedvesen énekelte. Mindketten rokonszenvesen mutatkoztak be, kár, hogy partnerük Lorándy (kinek neve a színlapról kimaradt) indisponálva volt s nem juttathatta érvényre esinos tenor hangját. Bátosy meggyerő Gábor diak, Polgár Béla jó Zsupán volt.

Vasárnap a „Kondorosi szép csaplárné” Derék népszínművét adták kis közönség előtt. A darab maga nem sokat ér, csak egy heuszeg a lehetetlen és nem indokolt fordulatoktól. A szereplők igyekeztek a darab hibáit feledtetni, és eltekintve egyes izetlen túlsóktól, melyeket jóízű és intelligens közönség előtt elkövetni nem illik — jól játszottak. Heltai a számadó Csergő Laci szerepében nagyon „szalonmässig” volt. Dalát esinosen énekelte Bársony Istvánt Bátosy kitűnően személyesítette, Lorándy né Perczel Mari Trózi szerepében elemében volt. Szép dalait többször megújrázták. A többi szerepekben kiváltak: Lorándy (Kajla Tamás) és Tarnai Lidi (Rebék). Heltainé, ki a szerenesetlen leány Borus Julesa szerepét sok érzéssel és hatással játszta. Dulich Mariska szeretetreméltó Böske volt, partnere Polgár Béla az ügyefogyott szolgálégnyt elég sikerrel mutatta be.

Kedden szép közönség előtt adták a „Mongodin ur felesége” című bohózatot vigjátékot. Cselekménye a darabnak nincs, de van benne annyi jóízű humor s annyi kacagató jelenet, hogy a darab előadásával igazán kellemes szórakozást szerzett a közönségnek Bátosy. A pikantériák kissé erősen dombordáltak ki. Az est hőse Polgár Béla volt, ki Mongodin urat, a pipogya férj szerepében igen sok közvetlenséggel mutatta be. A kés történetének elmondásával, majd mint alkalmos jóízű kacajra birta a még oly komoly nézőt is; mókáival mimikájával a játékaival egyaránt nevetettet. Méltó társa volt neje Rozália (Bátosy né Polgár Fáni) az erények lelkes öre, ki a kés történetével bámulatba ejtette még a prefektust is. A zsarnok feleség szerepét pompásan játszta; csupa természetesség volt s ebben teljes sikerrel versenyeztek vele: Bera Róza (Clorinda) és Dulich Mariska (Lucienne.) Mindketten ügyesen és elevenen mozogtak, s teljes sikerrel felelték meg feladatuknak. Heltay (Fougerolles) kissé szintelen volt, sem hanghordozása, sem modora nem felelt meg szerepének, hiányzott a kellő otthonosság és elegancia a párisi festő mozdulataiból. — Egészben véve az előadás jó, mulattató volt.

Szerdán, tegnap este a „Szultán” Verő kitűnő operettje került színre.

Meghívó.

A gömörmezei általános tanító egyesület rimaszombati járásköre az idei őszi közgyűlést f. évi november hó 14-ik napján délelőtti 9 órakor a rimaszombati községi fiú-iskola tanácstermében fogja megtartani, melyre az egyesület tisztelt tagjai és a tanügybarátok ezennel tisztelettel meghívhatnak.

A gyűlés tárgyai:

1. Próba-tanítás az irva-olvasásból a leányiskola I. osztályában. Tartja: Hegedűs Zoltán.
2. „Az osztatlan népiskola hónapokra felosztott tanmenete” című tételnek tárgyalása. — Előadó: Mikulás János.

3. Az egyesületi könyvtárügye.

4. Indítványok, folyó ügyek.

Tiszoloz, 1894. október hó 31.

Járossy Endre, jkőri elnök.

Hírek és vegyesek.

Főúri eljegyzés. Gróf Oszáky Árpád huszár főhadnagy e hó 5-én váltott jegyet Jánosiban Nyáry Róza báró kisasszonnyal, báró Nyáry Sándor és Roffi Borbély Paulina kedves, bájos és szellemes leányával. Meghatóan emelte a különben szűk családi körben végbenemett eljegyzési ünnepélyt az a körülmény, hogy a jegygyűrűket az aggasztán nagyapja Roffi Borbély László eszerelte ki s adta át áldó és intó szavak kíséretében az ifjú jegyeseknek. Állandó boldogság kísérje életútján a boldog ifjú párt!

Vizsgálóbírák kinevezése. A m. kir. igazságügy-miniszter az 1891. évi XVII. t.-cz. 33. §-a alapján a rimaszombati kir. törvényszék területére vizsgálóbíróul: Vozáry György kir. törvényszéki bírót; állandó helyettesül: Altdorffer István kir. törvényszéki bírót rendelt ki.

Eszküvő. Andrassy László helybeli előnyösen ismert fényképész f. hó 6-án esküdött örök hűséget a helybeli ref. templomban Kalas Gizellának. Az esküvő nagy számú közönség volt jelen.

Előleptetes. Lapunk múlt számában közölt előleptésekkel himaradt a nálunk népszerű tüzér kapitány Lorenz Bernát neve, kit első osztályú kapitányra léptetett elő O. Felső Megemlített egyuttal, hogy Lorenz kapitány nyolcz heti szabadságra utazott Csehországba.

Áthelyezés. Kovács Anna lipótszentmiklósi óvónő, ki huzamosabb ideig működött Tamásfalván, mint a hivatalos lapban olvassuk, a szilágy-csehi állami óvodához helyeztett át.

Eljegyzés. Veesev Dezső mérnök, a füleki járás útbiztos a napokban jegyezte el Lyukva pusztán Vajda Ilonát, megyénk egyik kiváló nagybirtokosának Vajda Ferinának szép és művelt leányát. Állandó és zavartalan boldogság legyen osztályrészek.

Egy templom száz éves jubileuma.

A palfalvi ev. reformált leányegyház közönsége nov. 4-én templomi örömműnepséget tartott, temploma száz éves fennállása emlékére s annak ez év folytán történt megújítás örömeire. E kettős eszme vonult át az egész istenítiszteletre, a mely a zsűfőlásig megtelt templomban 10 órakor vette kezdetét s délutáni félkettőig tartott. Ez alkalommal a bevezető imádságot Terhes Pál rimaszombati lelkész és egyházmegyei tanácsbíró mondotta, szépen esengő hangjával s annak megfelelő imájával jótékony ringásban tartva az áhitatot. Utána Csabay Pál balogi lelkész s egyházmegyei tanácsbíró lépett szószékre, érdekesen fejtegetve az Isten házában örökre maradó becsét és fontosságát, a mely az embert igazán emberre képezni, s az Istenbe vetett hit által boldoggá kívánja tenni. Profétai ihlettel és nyomatékkal elmondott beszéde mély hatást tett a gyülekezetre. Ezt követőleg az egyház lelkésze a palfalvi ev. ref. egyház történetét olvasta fel. Az istenítisztelet magasztos záradékát az urvasora kísérete képezte. Az urasztali feletti agendális beszédeket Konez Károly zeherjei lelkész és számvevőszéki jegyző mondotta, találóan szöve bele az alkalmiságot szépen kidolgozott nyomon járó urvasorai beszéde és imádságokba. Isténítisztelet közben az éneklőker több ízben szerepelt, jól begyakorolt darabjaival a közönség tetszését érdemelve ki. Ez alkalommal az urasztalát özv. Siroki Andrásné látta el; Kovács Pálné, Varga Erzsébet pedig nem rég elhalt egyetlen fia emlékére egy értékes bibliát ajándékozott az egyháznak. Nem lehet említés nélkül hagyni a palfalvi nők díszesre-méltó buzgóságát, kik a templomi szökek és falak festésére 163 frt önkéntes adományt hoztak össze. Ugyanezek a lelkes nők tizenhat év előtt is jelentékeny áldozatot hoztak, vevén egy szép kenyérszót ezüst tányért s két egyforma nagyságu, belől aranyozott ezüst poharat 145 frton az urasztalára. Adja Isten, hogy a száz év utáni palfalusiak is így szeressék a templomot.

A gömöri fiatalság köréből vettük a következő sorokat: A gömörmezei egyetemi ifjuság körének javára Dapsy Viktor ur 20 frtot gyűjtött az elmúlt szünetében. Ez összeghez adakoztak: Dapsy József ur 10 frt, Krseh Elemér ur 1 frt, Dapsy Viktor ur 5 frt, Paczek Emil ur 4 frtot. Ezen összeget a fent nevezett czélra köszönettel átvettém. Felkérem egyuttal azon urakat, kiknél gyűjtő ívek vannak, hogy azokat, minél előbb a pénztárnok címére elküldeni sziveskedjenek. — Budapest, 1894. nov. 4. Dapsy Viktor, elnök. Báthory Andor, pénztárnok.

A zemlenmegyei agarász-egylet múlt hó 29. és 30-án Gálszécsen tartotta agarversenyét, a nevezett 14 agar között Hámos Aladár gömörmezei földbirtokos két kitűnő agara; a többszörös billikomos híres „Szarvas” és „Kedves” is résztvett. Előbbi a nagyszámu és előkelő közönség tetszését nyerte meg, s az elsők között jött be.

Öngyilkossági kísérlet. S. K. pénzügyőr múlt héten ismeretlen ok miatt öngyilkossági kísérletet követett el. Szolgálati fegyverével vállalt keresztül lötte, s cseppet sem aggasztó sérülésével pénteken maga lábán ment ki s vétette fel magát a közkórházba ápolás végett.

Kösznet újabb ajándékozásért. Nem régen jeleztük, hogy Lenkey István ur a jánosi-i népkönyvtárat legközelebb értékes ajándékkal gazdagította; azóta újabb jelét adta ezen kulturrezéli intézmény iránt évek óta tanúsított honfiai nemes áldozatkészségének, amennyiben pár nappal ez előtt ismét egy tekintélyes értékű, több kötet könyvből álló adományával gyarapította azt, az ő melegen érző szívének ezen újabb áldozatkészségével is hálára kötelezve, nemesak ezen könyvtár tulajdonosait, de annak olvasó közönségét s a közreműködés minden igaz barátját is. Fogadjja tehát a könyvtár kezelőségének leg-hálásabb köszönetét!

Színházi műsor. Ma esütörtökön ismét újdonság kerül Wildenbruch, mindenféle nagy hatást keltett: „Bü-bos paesirta” színműve. Pénteken szünet. Szombaton a még itt élő nem adótt remek operette: „Fanchon asszony leánya”; vasárnap is újdonság megy a „Dadai uzorás” című hatásos népszínmű. Az előadásokra felhívjuk közönségünk figyelmét, s jelezzük, hogy Bátosy Endre igazgatónál még mindig lehet bérelni az előírt árakon.

Az orosz czár halála iránt általános az érdeklődés mindenfelé. Az „Ország Világ”, hogy kielégítse ezt az

érdeklődést, bemutatja olvasóinak sikerült képen az elhunyt uralkodót és özvegyét, az új ezárt és menyasszonyát, György nagyherceget s a livádiai kastélyt, a hová gyógyulásért ment, és halálát lelte Sándor ezár. — Az „Ország Világ” változatos tartalmából ezenkívül kiemeljük a következőket: P. Márkus Emiliát, a nemzeti színház nagy művésznőjét látjuk legújabb diadalmas szerepében a „Charitas”-ban. Huszár Adolf és Klapka György síremlékét eredeti felvételeiben, eredeti rajzot Hutflesz Károlytól, dívatképeket, felvételeket a japán haditáborból. Czikkei közt első sorban említést érdemel Matlekovits Sándornak, a volt államtitkárnak, kiváló értékű aktuális közleménye a gazdaság köréből, Vadnay Károly eszevesése, Szomaházy István szép novellája, Györkönyi K. elbeszélése, Adorján Sándor heti tárczája, br. Kemény Endre költeménye stb. Zenerovátában két oldal hangjegymellékletet hoz Bartalus Istvántól, e jönevő komponistától, Részletesen megemlékeztünk erről az értékes számról, mert olvasóink figyelmét fel kell hívunk erre a kiválóan szerkesztett, nagybecsű s mégis oly olcsó (negyed évre csak 2 frt, félévre 4 frt, egész évre 8 frt) képes újságra. — Mutatvány számokat a kiadóhivatal ingyen küld, ha ez iránt levelező-lapon hozzá fordulnak. (Kiadóhivatal: Budapest, V., Hold utca 7-ik sz.)

Hivatalos közlemények.

Pályázat.

1359. szám. — A vezetésem alatt álló rimaszombati kir. törvényszékűnél üresedésbe jött s az 1893. IV. tcz.-ben megállapított illetményekkel javadalmazott irnoki állásra a nagyméltóságú m. kir. igazságügyminiszter urnak folyó évi október hó 26-án 4509. IME. szám. alatt kelt rendelete folytán ezennel pályázatot hirdetek.

Felhívom ennél fogva mindazokat a kik ezen állást elnyerni óhajtnak, hogy az 1883. I. tcz. 19. §-ban előírt képzettségüket és nyelvismeretüket igazoló okmányokkal felszerelt sajátkezűleg irt kérvényeiket a bírói ügyviteli szabályok 5. §. megfelelőleg ezen hirdetménynek a hivatalos lapban harmadszori megjelenésétől számított négy hét alatt hozzám annál bizonyosabban nyujtsák be, mert a később érkező kérvények figyelembe vétetni nem fognak.

Megjegyzem, hogy ezen állásra csak oly egyén fog kinevezettni, a ki a telekkönyvi vizsgát sikerrel letette, és hogy a hason képzettséggel bíró kiszolgált és igazolvánnyal ellátott altisztek az 1873-ik II-ik tcz. értelmében elsőbbséggel bírnak.

Rimaszombat, 1894. november hó 5-én.

Kubinyi Aladár, kir. tvszéki elnök.

Árlejtési hirdetmény.

6600. szám. — A rimaszombati kir. ügyészség feli ügyelete alatti központi és a hatóságok területén lévő roznyói, tornallyai, rimaszécsi és nagyrőzei kir. járásbírószágházakban letartóztatott foglyok és rabok rendes élemezésének, valamint a betegek számára orvosi rendvény alapján kiszolgáltató étadagok és élelmi szereknek az 1895. évi biztosítása tárgyában folyó évi október hó 9-én megtartott árlejtés eredménye a nagymélt. m. kir. igazságügyminisztérium által el nem fogadtatván, ennek a jövő 1895. évi január hó 1-től terjedő egy, esetleg három évre leendő együttes biztosítása iránt a rimaszombati kir. ügyészség hivatalos helyiségében f. évi november hó 16. d. e. 10 órakor zárt ajánlati tárgyalással egybekapcsolt nyilvános szóbeli újabb árlejtés fog tartatni.

Miről vállalkozni kívánok azzal értesítetnek, hogy az 50 kros bélyeggel ellátott s az alábbi kellekeknek megfelelőleg kiállított és felszerelt zárt írásbeli ajánlatok az árlejtés megkezdéseig az alólírott kir. ügyészségnek nyujtandók be.

Később érkező ajánlatok, valamint az árlejtés befejezte után tett utóajánlatok figyelembe nem vétetnek. Az írásbeli ajánlatokban számokkal és betűkkel kiírva külön ajánlat teendő 1. a rendes étadagra nézve 56 dgram kenyérral együtt, 2. a bőjti (112 dgram kenyér) étadagra nézve, végül 3. a betegek részére kiszolgáltató étkekre nézve, mely utóbbi ajánlatnál a számvevőségileg megállapított kikiáltási árakhoz viszonyított százalékos leengedés mennyisége tüntetendő ki. Továbbá világosan kiírandó, valjon az ajánlat egy- vagy három évre tétetik-e.

A bánatpénz 500 frt azaz ötszáz forintban állapítatik meg, mely készpénzben vagy szabály szerint biztosítékul elfogadható értékpapirokban az ajánlatához melléklendő, a szóbeli árlejtésben részt venni kívánók által pedig az árlejtés megkezdése előtt leteendő, kiemeltetvén, hogy még le nem bonyolított más hasonló vállalatoknak letétben lévő biztosítéka, illetőleg az azokra való hivatkozás az előírt bánatpénzt nem pótolja.

A kir. ügyészség által nem ismert vállalkozók előéletük és vagyoni állapotuk iránt magukat a zárt ajánlatához melléklendő, illetve a szóbeli árlejtésnél bemutatandó hatósági bizonyítvánnyal igazolni tartoznak.

A piaci árak alapján számvevőségileg megállapított kikiáltási ár: a rendes étadagra és 56 dgr. kenyérré nézve 15 frt 50 kr.

a bőjti (112 dgr. kenyér) adagra nézve 11 kr., a beteg étadagok kikiáltási áraitól, valamint a részletes árlejtési feltételekről a kir. ügyészség irodájában a hivatalos órák alatt értesülés szerezhető, s az árlejtési feltételek ismerete, valamint az, hogy ajánlatot magát azoknak aláveti az írásbeli ajánlatokban kifejezetten megemlített.

Rimaszombat, 1894. november hó 1-én.

Dr. Hányi, kir. ügyész.

Piaci árak

Rimaszombatban, 1894. évi november hó 3-n tartott hetivásáron:

	Métermázsáknint.	Hektoliterenként.
Tiszta buza	5.50— 5.60	5.40— 5.50
Feles buza	4.60— 4.90	4.80— 4.90
Rozs	4.50— 4.70	4.20— 4.30
Árpa	5.90— 6.00	4.60— 4.80
Zab	5.80— 6.00	2.80— 3.00
Kukoricza	6.80— 7.00	6.00— 6.20
Bükköny	0.00— 0.00	0.00— 0.00
Krumpli	0.00— 0.00	2.30— 2.45
Köles	0.00— 0.00	7.80— 7.90
Széna kötve	0.00— 0.00	0.00— 0.00

	Métermázsánként	Hektoliterenként
Takarmány szalma . . .	1.10—0.00	0.00—0.00
Alom-szalma	1.00—0.00	0.00—0.00
Zsupszalma	2.00—0.00	0.00—0.00

Dr. KÁRMÁN ZOLTÁN távollétében a szerkesztésért felelős: LÖRINCZY GYÖRGY.

Magán-hirdetéseik.

HENNBERG G. (es. kir. udvari szállító) selyemgyára ZÜRICHBEN, a privátmegrendelők lakására közvetlenül szállít: fekete, fehér és színes selyemszöveteket, méterenként 45 krtól 11 frt 65 krig post.bér és vámmentesen sima, esikós, kockázott és mintázottakat, damasztot stb. (mintegy 240 különböző minőség és 2000 különböző szín s árnyalatban). Minták postafordultával küldetnek. Svájcba czimzett levelekre 10 kros és levelezőlappokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

Eladó

egy gyümölcsös-kert a Rima folyó tulsó partján és egy — 1200 □ öles — szántó föld a felső nyomáson, a cserenesényi-ut és vasut között. — Venni szándékozók értekezhetnek Rimaszombatban Tompa Mihály-utca 16. sz. alatt özvegy Borsos Józsefnevel.

Butorozott szoba.

Egy esinosan butorozott, külön bejáratu hónapos szoba, esetleg butor nélkül is, azonnal bérbe vehető Rimaszombatban, Losonczy-utca 13. szám alatt özvegy Stelkovits Istvánától.

Hirdetmény.

1897. sz. — Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.c. 102. §-a értelmében ezennel közírárré teszi, hogy a rimaszécsi kir. járásbíró 1894. évi 1672. számú végzése hovatkeztében Kovács Miklós ügyvéd által képviselt Salamon Sándor javára Hollo Barnabás s társa ellen 101 frt 84 kr. s jár. erejéig fogantatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 345 frtra becsült lovakból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a rimaszécsi kir. járásbírósnak 1897/1894. számú végzése folytán 101 frt 48 kr. tőkekövetelés, ennek 1893. évi november hó 13-ik napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 15 frt 9 kriban bíróilag már megállapított költségek erejéig Harmacz községekben leendő eszközésére 1894. évi november hó 15-ik napjának délutáni 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatik meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is el fognak adatni.

Kelt Rimaszécsen 1894. évi november hó 4. napján.
Perecz József, helyettes végrehajtó.

El- vagy bérbeadandó.

A Szikszó város határában, a Kisher-nád — Bársonyos malomárkon levő egészen ujonnan helyreállított, jó eséssel bíró, 4 köre, külön kendertörővel berendezett

• vizi malom •

az ahhoz tartozó, különálló kocsiszinnel és istállóval, s mintegy 30 hold szántófölddel azonnal vagy 1895. évi január hó elsejétől kezdve, kedvező feltételek mellett hosszabb időre bérbeadandó. — Felvilágosítást nyújt:

Dr. Brósz László,
ügyvéd (Kassán.)

Hirdetmény.

331. sz. — Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.c. 102. §-a értelmében ezennel közírárré teszi, hogy a rimaszécsi kir. járásbíró 1894. évi 1826. számú végzése következtében Dr. Ferbstein Jozsef ügyvéd által képviselt Kertész Gábor javára Lakatos Ferencz rimaszécsi lakos ellen 130 frt s járuléka erejéig fogantatosított biztosítási végrehajtás utján lefoglalt és 350 frtra becsült ló és kocsiból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a rimaszécsi királyi járásbírósnak 1891. és 1887/1894. számú végzése folytán 130 frt tőkekövetelés, ennek 1894. évi május hó 30. napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 31 frtban bíróilag már megállapított költségek erejéig Rimaszécsben leendő eszközésére 1894-ik évi november hó 10. napjának d. e. 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is el fognak adatni.

Kelt Rimaszécsen, 1894. évi okt. hó 30. napján.
Salamon Béla, bírósági végrehajtó.

Eladó birtok.

Harmaczon, (Gömörmege) egy tagosított birtok, mely 180. hold szántó föld, rét és legelőből, továbbá hozzá tartozó kényelmes lakás — 8 hold belsőség — és gazdasági épületekből áll, szabad kézből eladó, esetleg bérbe is kiadó. — Értekezhetni ugyanott a tulajdonos özv. Lengyel Lászlóneval.

LÖFKOVICS LIPÓT

áruháza

RIMASZOMBAT.

Ajánlja meglepő nagy raktárát

őszi és téli czikkeiben.

Különösen

nagy választék

női-, leány- és gyermek-

felöltőkben.

Meglepő ilesó árak mindennemű czipőkben, kalapokban és fehéreneműekben.

FLEISCHER és TÁRSA

gépgyára és vasöntődéje Kassán, Vám-utca 12. szám alatt.

Ajánlja a t. gazdaközönségnek a legújabb tapasztalatok szemmel tartásával ezélszerűen s gondosan gyártott jóhírnevű gépeit, nevezetesen:

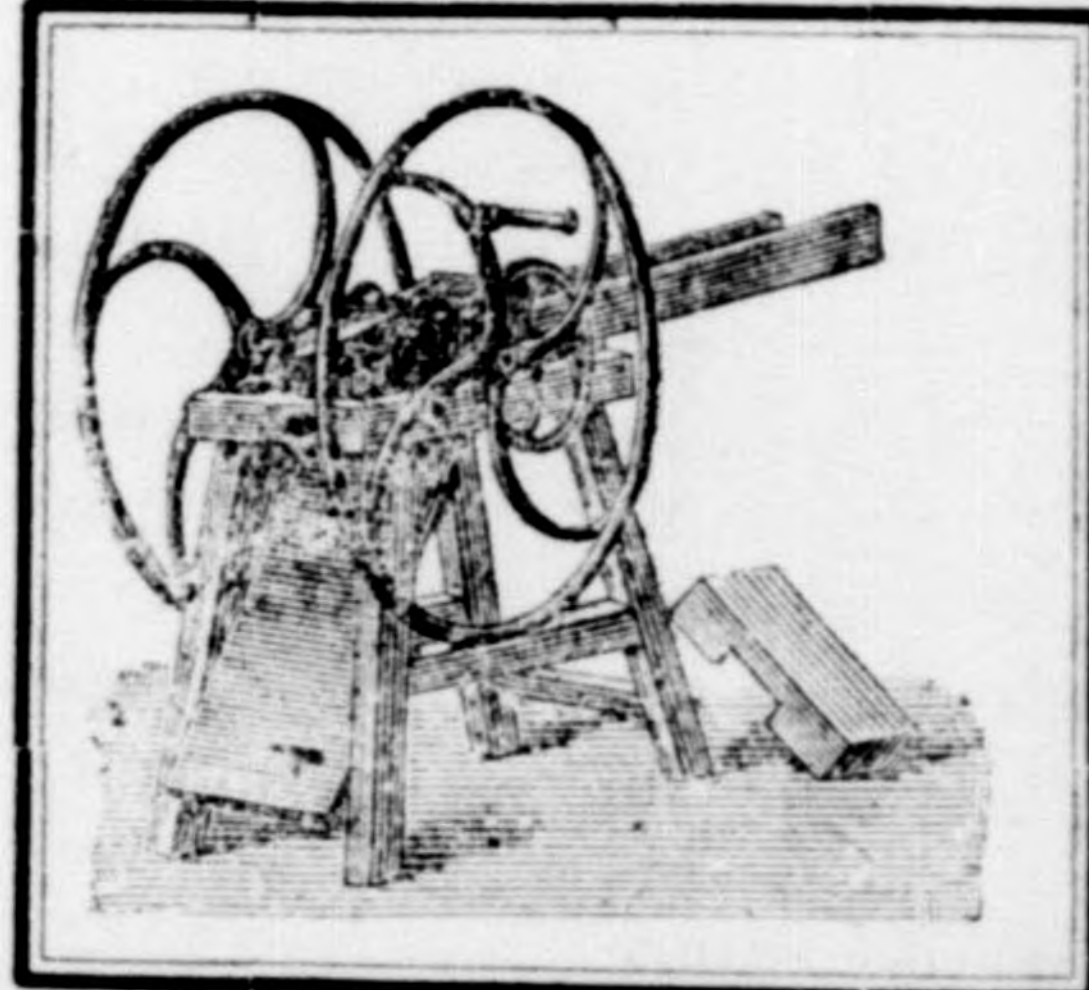

Szecsavágókat kézi- vagy járgányhajtásra,

Répvágókat és tengeri-morzsolókat,

Olajsajtókat és olajmag-pörkítőket,

Olajmag-zúzókat,

Örlő- és daráló-malmokat. — Továbbá mindennemű

szivattyúkat, gőzgépeket és gőzkazánokat, szeszgyár-berendezések stb.

Gépeink, eszközeink és egyéb gyártmányainkat készletben tartjuk gyárunkban. Gazdasági gépeink képes, valamint öntődénk gyártmányai árjegyzékét kívánatra ingyen és bérmentve küldjük.